Tribuna cititorilor

„Pentru alcătuirea unei echipe naționale de perspectivă, propun selecționarea a 30—40 de jucători între 19—22 ani, de a căror pregătire să se ocupe un antrenor cu experiență, pe timp de cel puțin doi ani. Lotul acesta să susțină săptămînal jocuri cu echipe din țară și de peste hotare". **(Dumitru Negoiță,** comuna Micșunești, raionul Urziceni).

★

„Pentru a se evita dificultățile de adaptare la cerințele echipei naționale a jucătorilor veniți din cluburi cu grade diferite de pregătire, propun alcătuirea unei formații reprezentative stabile, care să fie admisă să activeze în campionatul diviziei A". **(Demostene Popescu,** comuna Bărbătești, raionul Gilort).

★

„În vederea îmbogățirii programului competițional (care pentru multe echipe din divizia A și B este încă sărac) propun organizarea unei cupe a orașelor (în viitor, eventual, a județelor), ale cărei etape să se desfășoare atunci cînd joacă reprezentativa țării și campionatul se întrerupe". **(Ștefan I. Matei,** str. Nicolae Șerban 22 — București).

★

„Există la federația noastră de fotbal practica nefericită ca după anumite insuccese ale echipei naționale să fie maziliți antrenorii. După îndepărtarea lui Ploieșteanu, a venit rîndul cuplului Oană—Covaci, apoi al lui Teașcă (acesta din urmă era, probabil, prea incomod pentru unele persoane din federație, care nu mai aveau posibilitatea să decidă asupra componenților echipei naționale). Este de mirare cum de a scăpat Angelo Niculescu, după eșecul din preliminariile olimpice. Personal, nu sînt de acord cu această practică de a tot schimba antrenorii. Lor trebuie să li se arate încredere, să li se dea libertate de acțiune pe un timp mai îndelungat pentru a-și putea aplica ideile". (Prof. **Constantin Ecobescu,** școala generală Tarnița, raionul Gorj; în aceeași problemă, tov. **Aurel Bozga** din comuna Dorna Condreni, raionul Vatra Dornei, propune ca viitorul antrenor al echipei naționale — după opinia sa, Teașcă ar fi totuși cel mai nimerit — să fie lăsat să lucreze cel puțin doi ani, indiferent de rezultatele obținute).

★

„La rubrica „Tribuna cititorilor" apărută miercurea trecută, tovarășul **Dumitru Jucan** din Cluj îl etichetea pe jucătorul Sasu drept „pasăre călătoare" pentru faptul că s-a transferat la echipa Farul. Consider că cititorul clujean nu are dreptate, deoarece fiecărui jucător trebuie să i se dea posibilitatea să se transfere acolo unde îi convine, unde ar putea da un randament mai mare, acolo unde are posibilități de creștere și unde poate contribui în mod mai eficient la ridicarea nivelului întregului fotbal românesc. După astfel de concepții ca aceea a tov. Jucan, care în unele cazuri ascund tendințe de regionalism îngust, ar însemna ca talentele ce pot fi descoperite la echipele de categorie inferioară să nu aibă niciodată posibilități de promovare în formațiile de categorie superioară și deci să fie sortite înmormîntării acolo unde au jucat inițial.

Pentru ridicarea calității fotbalului românesc, pe lîngă celelalte măsuri ce s-au luat și urmează să se mai ia, cred că este necesară o circulație cît mai vie și mai judicioasă a elementelor talentate și cu reale perspective". **(Nicolae Bălțatu,** str. Stejarului 42, scara A, ap. 9 — București).

★

„De ani de zile urmăresc cu atenție meciurile amicale și oficiale susținute de echipa C.S.M.S. Iași. Îndeosebi în anul trecut am constatat că jocul acestei echipe a devenit destul de confuz, lipsit de orientare, necolectiv. Multe din înfrîngerile suferite se datoresc, în parte, jocului individualist practicat în special de înaintașii Cuperman și Lupulescu (altfel fotbaliști de talent). Ceea ce se cere, deci, la componenții echipei ieșene este eliminarea egoismului exagerat și revenirea la un joc colectiv, chibzuit". **(Flavius Popp,** str. Cloșca 28 — Iași).

★

„După părerea mea, felul în care este aplicată sancțiunea de suspendare a unui teren de joc (pentru diferite incidente petrecute) nu duce la efectul dorit, nu afectează prea mult cluburile și spectatorii în cauză. Gîndesc că e bine, dacă regulamentul poate suferi modificări în acest sens, ca pedeapsa cu suspendarea terenului să fie mai severă. Echipa sancționată să nu mai poată disputa meciurile în orașe neutre, care adeseori, datorită distanței prea scurte (circa 60 km), nici nu sînt în fapt atît de neutre, ci să fie obligate să joace chiar pe terenurile viitorilor adversari". **(Gh. Ștefănescu,** str. Smirodava, blocul 10, apart. 8 — Roman).

Cevor face rugbyștii în 1968?

După cum se cunoaște din calendarul sportiv pe anul 1968, campionatul de rugby și-a schimbat modul de disputare: formula primăvară-toamnă a fost înlocuită cu formula toamnă-primăvară. Deci, campionatul național de rugby, care are menirea de a desemna cea mai bună echipă a țării, va începe din nou în toamnă, mai precis la 1 septembrie 1968.

Ce a determinat această schimbare? Era ea necesară? Consider că da! An de an, federația de specialitate a avut de întîmpinat multe greutăți, în special în alcătuirea programului internațional. Astfel, pentru desemnarea echipei participante la „Cupa campionilor europeni", în anii 1963 și 1965, s-au purtat multe discuții, s-au întocmit o serie de memorii. Mai mult, în anul 1964 au fost necesare două jocuri de baraj între Grivița Roșie și Steaua (Grivița Roșie fiind campioana pe anul 1962, iar Steaua pe anul 1963).

Se știe că, indiferent de formula de disputare, un campionat are drept scop — în afara aceluia de a consacra cea mai bună echipă — și pe acela de a desemna echipele care retrogradează. După o astfel de dispută, echipele sînt uzate, unele chiar epuizate. Or, echipa noastră reprezentativă avea de susținut, exact după ce toate „socotelile" fuseseră încheiate în campionatul național, cel mai important examen al său, jocul cu Franța. Se iveau greutăți pe care tehnicienii Federației Române de Rugby le înlăturau cu greu.

În sfîrșit, un alt element foarte important, acela al evoluției și schimbării regulamentului de joc. Forul legiuitor în rugby, „International Board", a modificat regulamentul. Astfel, au apărut regula de 10 m la margine, ca și limitarea progresiei întreprinse de linia a III-a, încurajîndu-se jocul „deschis". Aceste modificări au fost aplicate de toate țările afiliate la F.I.R.A. încă din toamna anului 1964, noi trebuind să le aplicăm de abia o dată cu începerea campionatului pe anul 1965.

În anul acesta a apărut legea „oose maul" (grămada spontană cu balon purtat). Adversarii noștri cei mai redutabili, cu care ne-am întîlnit la Nantes la 10 decembrie 1967, au aplicat-o o dată cu începerea campionatului 1967/68, în timp ce noi, fortuit, am aplicat-o doar în ultimele 2 etape de campionat pentru a-i aclimatiza cumva pe jucătorii care ne-au reprezentat în Franța. Luni pierdute, care au dus la o oarecare rămînere în urmă din punct de vedere tehnic și tactic.

Considerăm că, prin aplicarea noii formule de campionat, intrăm în rîndul majorității Federațiilor care fac parte din F.I.R.A. (Federația internațională de rugby amator) și cu care avem contacte internaționale.

În sfîrșit, se mai pune o întrebare: ce vom face în prima parte a anului 1968? Am fost informați, deși programul nu a fost încă definitivat, că echipele bucureștene își vor disputa tradiționala „Cupă de iarnă" pe cele 2 categorii, A și B. Apoi se va disputa „Cupa de Primăvară", atît pentru echipele bucureștene, cît și pentru cele provinciale.

Desigur că prin jocurile pe care le vom susține în această primăvară în R.S. Cehoslovacă și R.P. Polonă, precum și pe linie de cluburi cu o serie de echipe din Franța, Cehoslovacia, Bulgaria, Polonia și alte țări, avem ocazia să îmbogățim jocul sărăcăcios în atac al liniilor de trei sferturi, remarcat la Nantes, să înlăturăm slăbiciunile arătate în jocul grămezii ordonate (cu Franța, cu R.F. a Germaniei, cu Italia), să ne perfecționăm și mai bine în jocul marginii (remarcat pozitiv de specialiștii francezi) și să abordăm din nou jocul cu Franța de la egal la egal, așa cum am făcut-o în trecutul nu prea îndepărtat.

P. COSMĂNESCU
antrenor al echipei Steaua

La Poiana Brașov

(Urmare din pag. 1)

prematia, deși multor tineri li s-au creat condiții cel puțin egale de pregătire. Se pare, însă, că acestora din urmă le lipsesc tocmai acele calități care, în 1958, i-au permis lui Tăbăraș la vîrsta junioratului să cîștige titlul de campion la seniori (cum, de altfel, s-a petrecut, cu două decenii în urmă, cu maestrul sportului Mihai Bîră): pasiunea, dorința de a munci (pe pîrtie, bineînțeles) pînă peste capătul puterilor, ambiția.

Cum însă simbătă și duminică nu numai Poiana Brașovului a fost locul de disputare a întrecerilor de schi, să dăm cuvîntul și corespondenților noștri din alte centre montane ale țării.

BRAȘOV. Pentru verificarea activității desfășurate pînă în prezent de către *centrele de schi din regiune*, comisia orășenească de specialitate — cu sprijinul Consiliului orășenesc E.F.S Brașov — a organizat la Predeal prima confruntare de acest gen a sezonului. Au fost prezenți 167 sportivi din centrele *Fundata, Bran, Zărnești, Rîșnov, Predeal, Săcele* și *Brașov*, precum și tineri schiori reprezentînd școala sportivă din Rîșnov. În ciuda timpului nefavorabil (ger, viscol, ceață), speranțele schiului brașovean și-au disputat întîietatea cu mult entuziasm, dovedind și o pregătire corespunzătoare. Au avut loc probe de fond și slalom uriaș pentru băieți și pentru fete, la două categorii de vîrstă. *Cîștigătorii:* fond 1 km. *FETE* (12—13 ani) *Elena Bașa* (Fundata) 4:0; (14—15 ani) 2 km *Marcela Bădescu* (Fundata) 8:35,0; slalom uriaș (12 porți) 12—13 ani: *Nela Simion* (Predeal) 17,1 sec.; (18 porți) 14—15 ani: *Eva Naftan* (Predeal) 29,2 sec.; *BĂIEȚI* fond 2 km (12—13 ani) *Gh. Olteanu* (Fundata) 7:48,0; (14—15 ani) 3 km *Gh. Stoichiț* (Rîșnov) 11:13,0; slalom uriaș 12—13 ani (16 porți) *N. Stinghe* (Brașov) 22,5 sec.; 14—15 ani (24 porți) *M. Văcaru* (Brașov) 34,6 sec. *Clasament pe centre: fond 1. Fundata* 74 p. 2. Rîșnov 63 p., Sc. sp. Rîșnov 38 p.; *slalom uriaș: 1. Predeal* 201 p., 2. Brașov 190 p., 3. Săcele 119 p.

C. GRUIA

fotbal

DECALOGUL ÎNCREDERII

(PENTRU CE CRED CĂ „U" CLUJ VA FI VICECAMPIOANĂ!)

Față de la ultima evoluție în Capitală a echipei Universitatea Cluj, cînd studenții au întrecut pe Dinamo București cu 4—2 Foto: V. Bageac

ÎNTII, fiindcă lotul clubului universitar de pe malul Someșului cuprinde o serie de jucători foarte talentați și foarte tineri, care trăiesc fotbalul la cea mai înaltă tensiune — ceea ce înseamnă că perspectivele performanțelor constante nu-i va mai ocoli prea mult timp. Mă gîndesc la înaintașii Angelescu, Lică și Coman, la portarul Moldovan, la fundașii Anca, Pexa și Crețu sau la mijlocașul Florian, „racolat" de la C.A.P. Mintiul Gherlei — opt nume care vor fi pomenite poate nu peste prea mult timp, în discuțiile antrenorilor noștri federali la alcătuirea loturilor reprezentative. Mă mai gîndesc, cu aceeași nădejde dacă nu cu și mai multă, la veteranii ce-au rezistat stoic furtunilor prin care a trecut nava clujeană în ultimele cinci luni: Adam, Cimpeanu, Neșu, Costin, Ringheanu — ei înșiși încă tineri și talentați. Și, în sfîrșit, la minjii abia aduși din crescătoriile bogate ale împrejurimilor: Butuza (înaintaș, 18 ani, tot de la Mintiul Gherlei), Mureșan (mijlocaș, 19 ani, de la Năsăud) și Munteanu (vîrf central, 16 ani, de la Aiud). În situația în care multe echipe, de la noi sau de aiurea, au pornit de la zero și au ajuns departe, este normal să cred că acest team, care în loc de zero are ca punct de plecare cifra 1, va putea ocupa în iunie confortabilele fotolii de rang secund ale campionatului.

AL DOILEA, pentru că nici nu-i văd pe clujeni capabili să concureze la titlu. Nu lipsa talentului, nici a pregătirii fizice, a potențialului valoric sau a nu știu căror condiții îmi strunește optimismul, ci inconstanța proverbială a celor care îmbracă tricourile cu insemnele mondiale studențești — culorile alb și negru. Pe vremuri, Sepi, Ploieșteanu și Sepci erau aceiași capricioși și teribilii copii ai diviziei. Remember! La întreruperea din iarna 1933, „șepcile roșii" de la Universitate ocupau locul II în clasamentul celor opt divizionare „A", la egalitate de puncte (11) cu campionii de toamnă — orădenii de la Crișana. La reluare, în primăvară, clujenii aveau să piardă pe neașteptate (0—1 cu Crișana, AMEFA și C.F.R., 0—3 cu Venus), astfel că înaintea ultimei etape erau plasați pe locul... VI, amenințați fiind de riscurile barajului. Surprinzător, au învins apoi în deplasare (3—0) pe Brașovia, și au zburat pe poziția a treia. Și ne mai mirăm că alb-negrii de astăzi scot două puncte la poalele Timpei, dar în duminica următoare cedează unul la Cluj unui Rapid deconectat, că pierd pe teren propriu la Steaua și în cealaltă etapă surclasează pe dinamoviști în Capitală? Nu ne mirăm, ba chiar ne mai și așteptăm la asemenea isprăvi.

AL TREILEA motiv care mă face să le prevăd favoriților numai locul al doilea, îl constituie faptul că Teașcă a lipsit de la echipă cîteva luni de zile. Mulți spun că acest antrenor inimos greșește și se poate ca aceștia să aibă ceva dreptate, dar nu trebuie să uităm că uneori omul e ca vinul — nu știi pînă la ce punct îl poți stima sau disprețui. Tot așa cum mulți spun că e tiran, uitînd că și Napoleon (evident, păstrînd proporțiile) a fost un tiran, dar francezii mai trăiesc încă sub codul lui civil. A-i lăsa pe Teașcă și Săbăslău — doi antrenori serioși, capabili (și poliglоți!) să încerce cu cadeții lor în alb și negru un sistem de joc la care țin ca la lumina ochilor, înseamnă a-i lăsa să facă, în sfîrșit, un pas. Nu se știe unde vor ajunge, se știe numai că și călătoria de o mie de poște începe tot cu un pas!

AL PATRULEA, cred în pregătirea științifică a fotbaliștilor. Și la Cluj, antrenamentelor le-au fost asigurate baze științifice. Predarea ideii de joc se face în stil universitar, exersarea ei urmează metode moderne, medicul are o normă întreagă pentru a putea sta tot timpul printre jucători (caz unic în țara noastră), iar pregătirea moral-volitivă este făcută de un psihiatru. Doctorul Bilcea îi învață pe fotbaliști cum să-și echilibreze emotivitatea și să-și combată insomnia, cum să se relaxeze și să-și regleze respirația sau funcțiile organelor abdominale. „Autoreglarea concentrică cu treningul autogen", „Antrenamentul psiho-tonic", „Formula clujeană a relaxării" sau „Hipnoza acti-graduată" — iată numai cîteva din titlurile lecțiilor și exercițiilor inserate pe parcursul a opt luni de zile. Se vor găsi, probabil, sceptici și ironici care vor avertiza că nu e bine să te lauzi că începi, ci să te lauzi că termini, dar le voi reaminti o altă înțeleaptă zicală a poporului nostru care consideră că un lucru început e pe jumătate făcut.

AL CINCILEA, cred mult și în spiritul de echipă al clujenilor. Fiecare dintre cei rămași pe navă este subordonat aceleiași idei — fotbalul. Pînă acum, unii se mai ocupau și cu alte alea (nești că pasiunea înaltă, însă pasiunile înjosesc), unii veneau la antrenamente doar cînd îi lăsa inima. Ultimii doi sacrificați au fost Barbu (care a ținut mai mult la frizura beatles decît la fotbal) și Ivansuc (a cărei plecare poate fi, paradoxal, un cîștig prin faptul că acum obuzele se împart la toți trăgătorii, nemaifiind date unuia singur care, de obicei, le rata). Dintr-o țară a lui Papură Vodă, „U" e pe cale să devină ceea ce se cheamă o ECHIPĂ — sudată, supusă unor reguli prohibitive dar acceptate și respectate de toți jucătorii.

AL ȘASELEA, contez pe sprijinul organelor locale și al galeriei clujene. Era o vreme cînd reprezentanții secției, clubului și diferitelor foruri îi cocoloșeau pe jucători, iar pe antrenori îi întîmpinau cu tot felul de întrebări — mălțioase, insidioase, filipice. Se pare că 1968 va fi anul unei alte orientări: față de jucători există o exigență maximă, iar conducătorii sînt lăsați să-și vadă de treburi. Din acest punct de vedere, semne bune anul are. Mai greu va fi de cîștigat publicul. Oricît i-ar adula pe Angelescu, clujenii nu pot ierta antrenorilor renunțarea la Zoli. Dar, știți cum sînt oamenii: să mai vină o victorie, două și... cele bune să se-adune, cele rele să se spele. Pe urmă, nu se poate ca microbiștii de azi să nu calce pe urmele vestiților lor părinți și frați mai mari. Atît de atașați erau aceia față de alb-negrii lor, încît îi însoțea în grupuri imense în orice deplasare. Cu vreo 35 de ani în urmă, cîteva mii de clujeni veniseră în Capitală să-și susțină idolii într-o întîlnire cu W.A.C. Viena. În dimineața zilei cu pricina mișunau pe străzile cetății lui Bucur, fluturînd steaguri și cîntînd „Hai U"! La un moment dat au găsit pe undeva un măgar, i-au atîrnat de-o parte și de alta cîte o pancartă pe care scria „Azi, numai eu nu merg la meciul Universității" și l-au plimbat pe Lipscani și pe Victoriei, pe Grivița și prin Cișmigiu. Parcă-i văd la primăvară pe contemporanii noștri clujeni că se iau și ei la întrecere cu craiovenii — singurii spectatori de fotbal din țara noastră care n-au devenit robii spleenului.

AL ȘAPTELEA argument îl reprezintă Adam. Fostul golgeter alunecase în anonimat, pe de o parte pentru că-și preîungise luna de miere la un an, iar pe de alta pentru că studia la o facultate tehnică dificilă. Le-a absolvit cu bine și pe una și pe cealaltă, așa că nu văd de ce n-ar redeveni temutul virf de atac. Deocamdată, este golgeter de toamnă și deține un record interesant: are la activ patru goluri în deplasare într-un meci, ceea ce nu-mi reamintesc să mai fi reușit cineva de 20 de ani încoace.

AL OPTULEA, Universitatea — clasată acum a cincea — are, în retur, șase partide în deplasare și șapte acasă. Ce n-ar da, de pildă, băcăuanii să aibă un asemenea program!

AL NOULEA, e vorba de datoria de a cinsti o tradiție. În anul următor, clubul Universitatea își aniversează semicentenarul. Pregătirile au început pe toate planurile — se va edita un volum omagial, academicianul Daicoviciu va adăuga vechiului „Hai U"! o strofă în latinește, jucătorii vor apărea încă din primăvară în uniforme cu ecusonul „U" și cu șepci roșii. În anul aniversării, titlul de campion va putea fi atacat cu mai multă autoritate de pe poziția vicecampionilor, așa că...

AL ZECELEA dintre motivele care mă îndreptățesc să cred că Universitatea Cluj se va clasa pe locul II este acela că locul I va fi ocupat... de oltenii mei de acasă. (Cititorii cunosc probabil că lucrez la un anume săptămînal). Lăsînd la o parte gluma (dar dacă iese așa, se mai înțelege cineva cu mine?) vreau să spun că prea multe formații candidează la fotoliul de rangul I: Steaua, Argeșul, Farul, Craiova, Rapidul și cine s-o mai găsi. Numai una singură are însă loc acolo, deaupra, și din încleștarea ce va urma, contracandidatele vor simți ce înseamnă să cazi prea de sus. Dacă „U" va fi realistă și înțeleaptă, clujenii și susținătorii lor cu condeiul vor avea numai de cîștigat... locul secund.

Gheorghe MITROI

Ce fac echipele?

OLIMPIA ORADEA ARE UN NOU ANTRENOR

După o scurtă vacanță, între 10 și 20 decembrie, jucătorii de la Olimpia Oradea au reînceput pregătirile sub conducerea noului antrenor, Ladislau Silaghi. În lotul formației orădene au fost promovați Ion Pop, din echipa de juniori, și Petru Vlad, de la Voința Inand. Iată jucătorii care participă la antrenamente: Poroslai, Mărculescu, Polcer, Koszegi, Medves, Foldvari, Ulici, Kelemen, Dull, Pop, Pugna, Vlad, Bacoș, David, Săcaci III, Petrică, Kun I.

Ilie Ghișa, coresp. principal

V. BLUJDEA, DIN NOU LA FLACĂRA MORENI

După o lipsă de aproape șase luni, antrenorul V. Blujdea s-a reîntors la Moreni. De săptămîna trecută, el conduce antrenamentele echipei Flacăra din localitate. În planul său de pregătire a prevăzut ca între 18 și 28 ianuarie să efectueze antrenamentele la Bușteni, iar în luna februarie să susțină mai multe meciuri amicale în compania unor echipe din diviziile A, B și C. La pregătiri iau parte, jucătorii Șerbănoiu, Stan, Bocin, Dumitran, Albină, Iofciulescu, Frățilă, Frîncu, Toma, Dănilă, Drăgan, Cimpeanu, Manta și juniorul Petrescu. A primit dezlegare jucătorul Postolache.

ȘI ECHIPELE DIN DIVIZIA C PE TEREN

BUZĂU. Sub conducerea antrenorului Stepan Sufim, jucătorii echipei Metalul Buzău au început de curînd pregătirile.

Lotul echipei se compune din următorii jucători: Ion Ioniță, Alexandru Chirolu, Victor Caloian, Constantin Bunăziua, Vasile Voicu, Ștefan Naftan, Enache Ivănescu, Ștefan Vlad, Mihai Munteanu, Gheorghe Chitu, Petre Voicu, Mircea Toader, Valeriu Caloian, Ștelian Tănase, Vasile Stoica, Sorel Ionescu, Mihai Rusen, Vasile Buzea, Aurel Georgescu.

M. Dumitru — coresp.

SIGHIȘOARA. Săptămîna aceasta își reia pregătirile și formația Faianța Sighișoara, care efectuînd un frumos salt față de trecut a încheiat turul campionatului categoriei C (seria Nord) pe locul 5 la trei puncte de lider. Antrenorul Milian Niculescu a convocat pe următorii jucători cu care va începe bătălia returului: Damian, Rujoi (portari), Andone, Grozea, Dumitrescu, Moldovan, Zămăcău (fundași), Forsea, Neagoe, Larga (mijlocași), Weber, Poștoi, Sintion, Rațiu (înaintași). În lot figurează și juniorii promovați de antrenorul Milian Niculescu: Voina, Bichiș, Varga. Prima parte a perioadei pregătitoare se va încheia la 20 februarie după care Faianța Sighișoara va susține o serie de jocuri cu caracter de verificare și omogenizare.

LA TEATRUL DE COMEDIE

„SFÎNTUL"

de EUGEN BARBU

Serialul nostru

LUCIAN POPESCU, cel mai glorios nume al boxului românesc! Trei centuri de campion european profesionist se află în panoplia sa de trofee...

„Băiatul de ciocolată" n-a străbătut ușor drumul consacrării. Bucuriile și tristețile, satisfacțiile și deziluziile, triumfurile și eșecurile, trăite între corzile „caraulul fermecat", s-au împletit cu o uriașă ambiție, cu o trudă neobosită, cu o mare modestie.

Cu ani și ani în urmă, această „mănușă de aur" a făcut să se vorbească despre România în arena marelui sport mondial.

A FOST ODATĂ UN CAMPION!

Publicistul **George Mihalache** vă prezintă viața romanțată a acestui mare campion, ale cărui succese pot fi astăzi un exemplu și un îndemn pentru tinerii noștri sportivi!

Viața romanțată a lui Lucian Popescu (1)
A FOST ODATĂ UN CAMPION

Zi mohorîtă de decembrie. Zăpada nu s-a hotărît să-și trimită vestitorii peste metropola bucureșteană, dar un ger aspru îi anunța avangărzile la barieră. Doi trecători înfruntă cu semeție rafalele vîntului. Se opresc, deodată, unul în fața altuia... Se recunosc! Se strigă pe nume! Își dau mîinile, într-un gest plin de vioiciune, cu toate că pe chipurile lor anii au tras brazde adînci, îndesînd ghiocei pe la tîmple.

— *Știi că au trecut 40 de ani de la primul nostru meci?* spune unul din ei, zîmbind melancolic.

Celălalt, cu o față dreptunghiulară și doi ochi mici, ascunși bine sub pleoape, clipește vesel. Nu-i vine să creadă. Face o mică socoteală în gînd, apoi recunoaște:

— *Da! Da! Exact 40 de ani. A fost o luptă, nu glumă. Îți mai amintești?*

...Și cei doi trecători pornesc braț la braț la o cafeluță ca să reconstituie acum, la 55 de ani bătuți pe muche, „isprăvile" tumultoasei lor tinereți. Unul din ei este *Nelu Oprescu*. Celălalt, *Lucian Popescu*... Amîndoi, „cavaleri" ai „nobilei arte". Iar cel cu părul grizonat — Lucian Popescu — de trei ori campion european... Strașnică ispravă, nu?

...Nepotelul meu, care are obiceiul seara să-mi umble printre firele înnegrite de creion, mă chestionează cu o voce niteluș cam solemnă:

— *Spune, e greu să fii de trei ori campion european?*

— *Desigur, destul de greu*, răspund eu, surprins.

— *Și cînd e mai greu? Prima oară sau a treia oară?*

Prîslea cu ochi albaștri, cîrlionți blonzi și o pată pe obraz (iar s-a mînjit cu cerneală, prichindelul!) așteaptă un răspuns...

Acum patruzeci de ani. Atunci începe povestea...

Bucureștiul, împovărat de tristețe, suporta, stoic, loviturile primului război mondial. Camuflaj. Tunurile ocupă poziții pînă și în centrul orașului. „Zepelinul" pare la început o jucărie imensă, dar cînd „acadelele" sale încep să cadă peste oraș, măcinînd case și oameni laolaltă, toți își dau seama că nu-i glumă. Doar copiii continuă să se joace. Aci, în mijlocul Bucureștiului — unde acum se lucrează de zor la ridicarea noii clădiri a Teatrului Național — este un fel de „Academie sportivă a copiilor". Un imens maidan, unde mingea de oină zboară sprintenă, unde puștanii se iau la întrecere, la fugă, unde cîte o amărîtă bășică de porc, umplută cu paie și cîrpe încearcă să dea primele satisfacții viitorilor fotbaliști...

Iarna cînd bălțile îngheață, copiii cartierului năpădesc „patinoarele" lunecînd pe tălpici de lemn aplicate pe ghete, spre marea disperare a părinților...

Pe strada Sălciilor au apărut terenuri de volei și baschet. Apoi tîmplarii încep să meșterească de zor ridicînd o mică magazie de lemn. „Puștii" instalează, bineînțeles, „pichete". Sînt la pîndă. Sub ochii lor uimiți, sînt coborîți într-o bună zi, dintr-un camion cu cai voinici, cîțiva saci umpluți cu cîlți, o minge elastică și alte ciudate obiecte.

Peste cîteva zile, prima sală de box e gata să-și primească amatorii. Dar cine dintre puștii aceștia va avea curajul să pătrundă în această magazie misterioasă în care se povestește că s-ar petrece niște întîmplări de-a dreptul senzaționale? Se spune că acolo a venit un individ cu nasul turtit și pumni butucănoși, care a omorît doi adversari în ring la San Francisco iar alți patru după ce au boxat cu el n-au mai reușit niciodată să spună cum îi cheamă, în restul zilelor pe care le-au mai avut de trăit!... Individul acesta, spun alții, cum te vede c-ai pășit pragul în acea misterioasă sală te întreabă:

— *Ascultă, iepure fricos, vrei să te faci boxer?*". Dacă apuci să spui „*da*", atunci te pomenești cu un pumn care îți face nasul zob și apoi, după ce te trezești din leșin, gorila aceea înspăimîntătoare urlă:

— *All right, ai trecut primul examen. De acum încolo să nu mai ai grijă c-o să-ți spargă vreunul trompa!*"

Aceste șoapte umblă tot timpul, umplu străzile și casele, alarmează nu numai copiii dar și părinții. Grijile războiului încep să treacă pe planul doi. Pe primul plan se situează acum, aici în cartier, grozăviile care se petrec în magazia aceea de lemn intitulată pompos „*Sală de box*" și de care încă nimeni n-a avut curajul să se apropie decît pînă la cîțiva pași.

George MIHALACHE

Viitorul capitol: „LOVEȘTE O DATA... DAR BINE!.."

A FOST ODATĂ UN CAMPION!

— Ce să-ți spun, măi bobocel de om? Poate într-o zi voi auzi despre tine că ai despicat apa bazinului ca o săgeată și cronometrele au incremenit uimite și ele la cifra unui record formidabil. Sau că sulița catapultată de tine a depășit bariera unui record european. Sau că upercutul tău de dreapta ți-a adus un titlu de campion. Poate mă voi mîndri cu tine odată, cînd toți te vor aplauda pe un stadion. Iar dacă vrei să știi cît de lung e drumul unui campion, cu cîte bucurii și tristeți e presărat el, cîte lacrimi și sudoare izvorăsc din această nesfîrșită cascadă tumultoasă a vieții sportive, am să-ți spun o poveste... o poveste adevărată. Ascult-o, ascult-o cu luare aminte, băiete...

A FOST ODATĂ UN CAMPION!

A FOST ODATĂ UN CAMPION!